

Č. 7729.

Policejní věci: * § 1 nař. min. vnitra č. 79/1917 ř. z., pokud se jím váže nošení uniforem a odznaků na předchozí úřední povolení, jest neplatný.

(Nález ze dne 4. února 1929 č. 265/27.)

V ě c: Bohumil N. v P. proti zemské správě politické v Praze stran nedovoleného nošení části stejnokroje.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezem okr. policejního komisařství... v P. odsouzen byl st-l pro přestupek § 1 min. nař. z 26. února 1917 č. 79 ř. z. k pokutě 50 Kč, případně k vězení v trvání tří dnů, poněvadž nosil součást stejnokroje příslušníků určitého politického směru, jehož nošení nebylo ani všeobecně, ani st-li zvlášť povoleno. Nař. rozhodnutím byl tento nález v cestě instanční potvrzen.

O stížnosti nss uvážil:

Již v nál. Boh. A. 6162/26 vyslovil nss, že nař. min. vnitra z 26. února 1917 č. 79 ř. z. o úpravě nošení uniforem a odznaků není platnou normou. Tím vysloveno také, že i § 1 tohoto nař. — pro jehož přestoupení st-l byl potrestán — je neplatný. V souhlase s usnesením odborového plenu ze 14. ledna 1929 dospěl nss i v daném případě k názoru, že ustanovení § 1 cit. nař. platnou normou není. Náзор ten opírá se o tyto úvahy:

Cit. ustanovení zní: Uniformy smějí býti nošeny jen tehdy, jsou-li dle tohoto nařízení schváleny. Schválení možno udělit od případu k případu pro jednotlivé uniformy nebo všeobecně pro určitý typ. Uniformou ve smyslu tohoto nařízení rozumějí se i jednotlivé kusy uniformy.

Z ustanovení toho jde, že neobsahuje všeobecný zákaz nošení uniforem neb jednotlivých jejich částí, nýbrž ustanovuje, že uniformy po případě jejich součástky smějí býti nošeny jen, budou-li dle nařízení toho schváleny. Ustanovením § 1 cit. nař. zavedena je tedy výhrada předchozího konsensu pro nošení všech uniforem a jejich součástí, pokud dle dalších ustanovení tohoto nařízení nošení jich bez předchozího schválení není dovoleno. Stanovení takovéto výhrady nelze ztotožňovati se všeobecným zákazem.

Úřad, vydávaje zákaz nějaký, musí předem zkoumati, jsou-li tu podmínky pro to, aby určitá činnost byla zakázána. Váže-li však již předem činnost nějakou na potřebu předchozího konsensu, pak otázku, lze-li ji dovoliti či zakázati, odkazuje teprve do dalšího stadia, do stadia dávajícího neb odpírajícího povolení. V tom je podstatný rozdíl.

Vzhledem na tento pojmový rozdíl nelze odpověď na otázku, je-li citovaný § kryt zákonem, t. j. bylo-li ustanovení to vydáno na základě zákonů v rámci úřední působnosti min. vnitra, hledati, resp. kladnou odpověď opřít o ustanovení min. nař. z 19. ledna 1853 č. 10 ř. z. Dle nařízení toho přísluší péče o zachování veř. řádu a pokoje politickým

úřadům a tedy i min-u vnitra. Pod pojem péče o zachování veř. řádu a pokoje spadá i právo zakázati činnost, která veř. řád a pokoj ohrožuje. Ale cit. § 1 nezakazuje nošení uniforem a jejich součástí, nýbrž nošení jich váže jen na předchozí úřední povolení. Z toho nutno souditi, že min., vydávajíc cit. nařízení, samo mělo za to, že nošení uniforem veř. řád a pokoj neohrožuje. Chtělo jen ustanovením § 1 tohoto nař. vyhraditi právo, aby úřadem bylo přezkoumáno, zda ta která uniforma, resp. její součástka nebyla by s to, veř. pořádek neb pokoj rušiti. Ale k podobnému opatření nebylo min. zmocněno cit. nařízením č. 10/53, v němž shledávati lze nejvýše zmocnění k vydávání zákazů takové činnosti, jež ohrožuje veř. řád a pokoj. Od zakazu takového liší se však pojmově to, co nařizuje § 1 nař. č. 79/17, totiž předpis o předchozím konsensu.

Nelze tedy shledati pro ustanovení § 1 nař. 79/17 zákonného podkladu ve všeobecném zmocnění obsaženém v cit. nař. č. 10/53.

Nař. č. 79/17 samo nějakého zvláštního formelního zmocnění zákonného se nedovolává a podobné zmocnění, které by opravňovalo vládu neb ministerstvo, aby vydávala ustanovení, jímž by kdo byl nucen předem vymáhati si pro svoji činnost — platnou normou nezakázanou — povolení t. j. konsens, neexistuje. Jsou ovšem speciální normy zákonné, které konsens takový předpisují (na př. konsensy ve věcech stav., živn. atd.), ale tu jde o normy stanovené zákonem. Nařizovací mocí — nemůže-li se vykáhati zmocněním zákona — potřebu takového konsensu stanoviti nelze.

Z úvah těch dospěl nss k závěru, že ustanovení § 1 nař. č. 79/17 vydáno bylo bez zákonného zmocnění a že je tedy neplatné. Důsledek toho je, že st-l byl potrestán pro přestupek normy, jež nemá platnosti a je proto nař. rozhodnutí, jeho potrestání potvrzující, nezákonné.

Č. 7730.

Z a m ě s t n a n c i v e ř e j n í: I. Bývalá ošetřovatelka dolnorakouského zemského ústavu pro choromyslné ve Vídni nemá proti čsl. státu nároku na zaopatřovací požitky. — II. Zákon č. 159/26 o převzetí zaopatřovacích požitků čsl. státem, netýká se zaměstnanců zemských.

(Nález ze dne 5. února 1929 č. 654.)

V ě c: Matylda K. v J. proti ministerstvu financí oodpočivné požitky.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: St-lka byla jako ošetřovatelka v zem. ústavě pro choromyslné ve Vídni v roce 1905 přeložena na odpočinek. Podáním z 26. března 1924 řízeným na min. vnitra a podáním z 22. ledna 1926, řízeným na min. fin., domáhala se toho, aby jí byly poukázány od 1. dubna 1923 oodpočivné požitky a odůvodňovala žádost svoji tím, že oodpočivné požitky, které jí dosud zemskou pokladnou ve Vídni byly vypláceny, byly — s ohledem na mezinárodní úmluvu o převzetí povinnosti k pla-